

A Nosa Terra

BOLETIN DO PARTIDO GALEGUISTA

No Dia de hoxe, festa nacional da Patria Galega, renovamos a nosa fe inmorredoiira nos destiños venturosos da TERRA.
Saudamos a todol-os galegos que cobizamos xunquir baixo a bandeira santa da redención da Galicia, a Patria común.
Aos que pensan coma nós: Aos nosos inimigos: CON GALICIA; POR GALICIA; PARA GALICIA.

NO DIA DE GALICIA

Hoxe, Dia da Patria, os galeguistas afirmamos a nosa vontade rexa e firme de percorrer sin repouso o vieiro da reconstrución integral da Patria galega.
Si para nós todol-os días do ano son días consagrados a Galicia, o de hoxe que avencella a todol-os galegos en igual pensamento e devoción, significa para nós un día de festa. Festa patriótica que Galicia ten como todol-os pobos do mundo que viven a súa propia vida.
O noso ideal é Galicia. Por ser así, o día de hoxe non representa máis que un compendio do noso pensamento, do noso espírito volcado de cheo nas esencia inmorredoiiras da Nai Terra.
Acouguen hoxe as armas. Repousen hoxe en armisticio patriótico de homenaxe a TERRA as cotidiáns loitas políticas en defensa dos ideaes particulares.
Que Galicia olle aos seus fillos, anque sexa hoxe nada máis, identificados en igual pensamento de consagrarlle o seu amor, a súa devota admiración e vontade de traballar por ela.
Todos cabemos na Grande Obra. Todos, como galegos temos a obriga de cumprir co deber que o ser galegos nos impón.
O Partido Galeguista por intermedio de A NOSA TERRA saúda con agarimo fondo aos irmáns. Aos amigos e aos inimigos.
E renova a súa promesa, o seu xuramento, de seguir na labouira que abrangira para TERRA o arelado e grande DIA DE GALICIA que será aquel no que Galicia teña conquistado a súa redención, a súa recreación total.

VERBAS DE CHUMBO

XIV

Os mendicantes deiqui son trascendentes e meten medo; pero todo é fantasía árabe. Hoxe achegouse ún a mín e díxome: «Compañero: Hoy por mí; mañana por tí». E dispois achegouse a un garda civil e díxolle: *Caballero: una limosna por el amor de Cristos.*
Esta é unha Terra punxentemente mísera. Tan triste que nin os borrachos saben cantar; porque o «flamenco» non é virtude ordinaria. Ai, o flamenco... Sentado no café vexo pasar diante da miña mesa un exército de mendicantes. Tamén pasan os cans vellos que lamben o cuspe dos señoritos.
Nin os mendicantes deiqui son coma os mendicantes de Galicia.
A estas latitudes chegou a lenda da nosa probeza. ¿Será porqué os nosos aristócratas afincan o seu orgullo de casta en papeles vellos comestos dos ratos? ¿Será porqué os nosos fidalgos contentan os seus anxeos cun pazo en ruínas e algúns ferrados de terra hipotecada? ¿Será porqué os nosos señoritos son una probe bailarín de casino? Sendo por estas razóns é doado afirmar que o señorío deiqui conserva riquezas e privilexios inconcebibles.

Orifloma do Dia da Patria

Co amor a Galicia doéndonos no peito; coa carrega patriótica ao recordo de tantas afrontas pasadas e presentes, de tantos aldraxes, de tantas incompreñsions e de tantas inxusticias coma foron alcititando a nosa peregrinaxe; coa lembranza no onte mouro e a esperanza no mañán craro; coa amargura da experiencia tristeira e a ledicia da fé inmorredoiira, así imos os galeguistas pol-a ría emocional dunha Patria que perdera a súa gracia, a

A autonomía, camiño de redención

¿Outro Dia de Galicia! E a mesma angueira de sempre: a do conquriamento da autonomía para nos poñer no camiño da redención.
A autonomía é o medio para un fin. E o fin... confina c'o infinito com'o mar co ceo. Tódal-as posibilidades de superación bulgan no seu colo.
Arestora é incompreñsible que haxa un só galego con folgos propios para o discurso que calequer que seña as ideias que propofese deize d'arrelar a autonomía da súa terra.
Galicia sin autonomía non será endexamáis un gran pobo; Galicia, autónoma, de contado pofierase en camiño do ser.
¿Por qué? Porque d'aquela cantos problemas básicos nos afectan empriparían por estudarse por todos e por preocupar a todos, porque a todos interesaría de maneira directa que ó sesolucionaren, sesolucionárese d'un xeito ou d'outro. A concencia estrita de vida en comunanza, rexida por gobernantes nosos cinguidos a unha responsabilidade case que familiar e palpable, criaría a forza un senso político, un ar cidadán, ata nos máis

¿Será porqué os nosos aristócratas afincan o seu orgullo de casta en papeles vellos comestos dos ratos? ¿Será porqué os nosos fidalgos contentan os seus anxeos cun pazo en ruínas e algúns ferrados de terra hipotecada? ¿Será porqué os nosos señoritos son una probe bailarín de casino? Sendo por estas razóns é doado afirmar que o señorío deiqui conserva riquezas e privilexios inconcebibles.
Pero aínda que nos favorezan as comparacións e aínda que individualmente os galegos teñan azos para redimirse da miseria, pol-a intelixencia, o traballo e a vontade, tamén é certo que o noso pobo carece de siso coletivo para exercir os seus dereitos, presentándose como unha grea vencida e resiñada diante do Poder.
Esto é verdade; pero ¿xá pasou para qué en Galicia as calidades individuais non concorden coas calidades coletivas? Para responder a esta pregunta sería forzoso ollar o pasado, i eu non sei...

A realidade actual dá noxo; pero non podemos fuxir dela por escrupos inúteis, pois para modelar un pobo de barro é forzoso luxar as mans. De tal xeito se impón unha política de realidades que os mesmos defectos deben ser cultivados, para que se troquen en virtudes. Fundirse co pobo, sentir as angurias da súa resiñada, infundirle concencia da súa personalidade, darlle vida e vontade para existir. Primeiro ser; despois triunfar. Porque aquel que non teña fé absoluta nas virtudes en potencia do noso pobo, non ten dereito a galvanizalo con promesas eleitorais.
Nós temos fé no pobo e o pobo terá fé en nós.

CASTELAO.

*Xa chegaran os días
Que os bardos anunciaran
Das gándaras largazias
As brétemas obscuras o alongaran.
Ven a maturidade
Vosa mies verdecente;
Galegos espertade,
Baruda e forte xente,
Vosa fouce afiade
Como agudo crecente
Vosa fouce famosa
Vosa fouce robusta e fulgente
Diante de vós ondea
A barda d'ouro ardente...
Segade a vosa verdade,
¿Ai d'aquel que non seia valente!
Segade. galegos, con forza, segade.*

PONDAL

X. ALVAREZ GALLEG0.

A. VILLAR PONTE.

Non: eu non concibo as eisaltacións como non concibo as diversións a data fixa. As eisaltacións i-as diversións deben de ser espontáneas, motivadas por algo do intre.

Non embargantes, eu quixera que iste Dia de Galicia, tendo por motivacións as circunstancias d-actualidade, fora un Dia de eisaltación d-os valores ga-

legos, un d-ises días en que o curazón das xuventudes pega pulos no peito, fai poñer círculo o arco das nosas convicións e lanza a flecha dos nosos ideaes patrióticos hasta máis alá da meta.

I-e que iste Dia de Galicia sexa a tónica de que todo galego considere Días de Galicia, trescentos sesenta e cinco días de dada ano.

Francisco M. Pita

Porto de Cariño,

